

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΔΕΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΟΝ π. ΜΑΡΚΟΝ

Ἐν Ἐδέσσει τῆ 19ῃ Μαΐου 2010
Πρὸς
τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐφημερίδα
«Ὁρθόδοξος Τύπος»
Εἰς Ἀθήνας

Ἀγαπῆτο Κύριε τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου», χαίρεις ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

Μὲ τὴν παρούσα ἐπιστολὴ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ θερμὰ μου συλλυπητήρια γιὰ τὴν ἐκδήμια τοῦ πνευματικοῦ σὰς πατρός Μάρκου Μανώλη, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε τὴν ζωὴ τοῦ στὴν διακονία τοῦ θεοῦ λόγου. Μέχρι τὶς τελευταῖες

ἡμέρες τῆς ἐπὶ γῆς βιοτῆς τοῦ ὁ μακαριστοῦ λευίτης ἐργαζόταν ἀόσκως στὶς αἰλές τοῦ Κυρίου, καθοδηγούμενος τὰ πολυάριθμα πνευματικὰ τέκνα του, ἐν ταυτοχρόνῳ μὲσα ἀπὸ τίς στήλες τῆς ἐφημερίδος σὰς κήρυττε, ἔγραφε, διόρθωνε καὶ στῆριζε τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Εὐχόμαι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ Μάρκος δόξασε ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ τὸν δοξάσει στὸν οὐρανό.

Μετὰ τιμῆς
† Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης
καὶ Ἀλωπίας ΙΩΝΛ

Ταπεινὸν μνημόσυνον

ΑΡΧΙΜ. ΜΑΡΚΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ (†1937–2010)

«Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες»
(Ἀποκ. 14, 13)

Στὴν Αῆνα γεννήθηκε. Τὸν περασμένο αἰῶνα. Πρὶν ἀπὸ τὸ Β' παγκόσμιο πόλεμο. Χαράλαμπος ἦταν πρῶτο τὸ ὄνομά του. Ὑστερα ἄλλαξέ ὄνομα. Κι αὐτό, γιὰτί ἄλλαξε ζωὴ. Προτίμησε τὴν ἀφιέρωση στὸ Θεό. Στὴν κοῦρά του σὲ Μοναχό, τὸ 1965, πῆρε τὸ ὄνομα Μάρκος, σὲ ἀνάμνηση τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, Ἐπισκόπου Ἐφέσου. Μαθητὴς τοῦ μακαριστοῦ π. Χαράλαμπος Βασιλοπούλου- ἀπὸ τὸ 21ο ἐτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀκολούθησε τὸν πνευματικό αὐτοῦ Δάσκαλο μέχρι τὴν κοίμησή του. Ὑστερα, πρᾶξβύτερος πιά, μὲ τὸ ὄφθικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτη, ἀνέλαβε τὴν ἐποπτεία τῆς Π.Ο.Ε. καὶ τῆς ἐφημερίδος «Ὁρθόδοξος Τύπος». Καὶ ἀποδείχθηκε ἀντάξιος μαθητὴς τοῦ Δασκάλου του, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ βίῳ του.

Ὁ π. Μάρκος ἦταν:

Ἀπλὸς καὶ σεμνός

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ εἶδα κατὰ πρόσωπο τὸ μακαριστὸ πατέρα Μάρκο, ἔμεινα καταπληκτικὸς καὶ εἶπα μέσα μου: **Αὐτὸς εἶναι ὁ π. Μάρκος**; Ἡ ἀπλότητά του μὲ ἐντυπωσίασε πολὺ. Ἀλλὰ καὶ ἡ σεμνότητά του. Μοῦ θύμιζε τοὺς Ἱερεῖς τῶν ὀρεινῶν χωριῶν τῆς Πατρίδος μας μὲ τίς στοιχειώδεις γνώσεις. Καμιά ἐπισημοσύνη δὲν παρουσίαζε. Κανένα τσιουπὲ. Οὔτε καὶ τὴν παραμικρὴ ὑπερφοία. Καὶ ἡ σεμνότητά του εἶδνε ἕναν πρόσθετο τόνο καὶ χρώμα στὴν ἀπλότητά του. Ἀπεριττῆ ἡ κόμη του, χωρὶς τίποτε ἀπολύτως τὸ ἐξεζητημένο, τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἱερατικὴ τοῦ ἀμφίεση. Ἐτοῖς σὲ προσεβίλευσε καὶ καὶ κέρδιζε τὴν ἐμπιστοσύνη σου στὸ πρόσωπό του, ἐνῶ σὲ παρακούουσε νὰ ἀνοίξεις ἀνεπιφύλακτα τὴν ψυχὴ σου στὴν ἱερατικὴ αὐτὴ μορφή.

Πρὸς καὶ ταπεινός

Ἐτοῖς ὅπως τὸν ἔβλεπες σοῦ θύμιζε τὸ λόγο τοῦ Ἰησοῦ, ποῦ εἶπε γιὰ τὸν εαυτό του: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρὸς ἐμὲ καὶ ταπεινός τῆ καρδιά, καὶ εὐρήσθε ἀνάπαυση ταις ψυχαῖς ὑμῶν» (Ματθ. 11, 29). Καὶ πῶς ἀλλιῶς μπορούσε νὰ σκεφθεῖς, ὅταν τὸν ἔβλεπες; Λές καὶ δὲν θύμιζαν, δὲν ὀργίζονταν ποτέ αὐτὸς ὁ κληρικὸς. Εἶπε ποτε ἕναν καλὸ λόγο γιὰ τὸν εαυτό του αὐτὸς ὁ Λευίτης, ὅπως τὸ συνηθίζουμε ἐμεῖς, ὅταν μάλιστα μὰς κατηγόρησαν; Ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι, πρέπει νὰ εἶναι, καὶ ὁρθόδοξος κληρικὸς; ὁ ἄλλος Χριστὸς πάνω στὴ γῆ.

Ἀφιλόργυρος καὶ φιλόανθρωπος

Εἶχε κι αὐτὸ τὸ γνώριμο ὁ π. Μάρκος. Ἦταν καὶ ἀφιλόργυρος. Τὸ χρήμια δὲν ἀκούμιζε τὴν ψυχὴ του. Δὲν ἀγῆνε τὴν ψυχὴ του. Δὲν ζούσε ἀπὸ τὸ Χριστό, ἀλλὰ γιὰ τὸν Χριστό, στὴ διακονία τοῦ ὁποῖου καὶ ἀνάλυσε ὅλη τὴν ζωὴ, μάλιστα τὴν ἱερατικὴν τοῦ βιοτή. Ὅποια χρήματα κι ἂν ἔτρεχε νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν χριστιανοί, τὸν ἀφῆναν ἀδιάφορο, ἀφοῦ κι αὐτὴ τοῦ ἡθοσοδοσία γινόταν ἔλεος γιὰ πεινασμένους, ἀρρώστους, ἀστέγους καὶ γιὰ καθέναν ποῦ βρισκόταν στὴν ὁποια ἀνάγκη ἀπὸ τὴ μιά καὶ τὴν ἄλλη αἰτία. Καὶ οἱ αἰτίες εἶναι ὁλοένα καὶ περισσότερες, ἀτέλειωτες.

Στὰ χρόνια δὲ τῆς ἱερατικῆς τοῦ διακονίας διακρίθηκε ὡς:

Πνευματικὸς Διδάσκαλος

Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου. Κατηχούσε καὶ κήρυττε πάντα τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἕνα ἄλλο «**στόμα Χριστοῦ**». Καὶ ὁ κόσμος ποῦ διψοῦσε τὸν πνευματικό αὐτοῦ ἄρτο, ἔτρεχε. Σὰν τὰ διψασμένα ἔλαφρα. Πεινασμένοι καὶ διψασμένοι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἔτρεχε νὰ χορτάσει τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα του στὸν κήρυκα αὐτὸν τοῦ θεοῦ λόγου. Γιατί, ὅπως εἶπε ὁ θεὸς Ραββί, ὁ Ἰησοῦς, «οὐκ εἶτ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶπ' ἐπί τῆς ἡμέρας ἐκπορεύομενὸν διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ. 4, 4). Κι αὐτό, γιὰτί ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὄνομα σώμα, ἀλλὰ εἶναι καὶ ψυχὴ. Κι ἔγινε ὁ π. Μάρκος **πνευματικὸς τροφοδότης** πολλῶν ἐκατοντάδων ψυχῶν.

Πνευματικὸς ἱατρός

Κάποτε ἀρρωσταίνει καὶ ἡ ψυχὴ.

Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Δ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ» ΕΞΗΓΗΜΕΝΗ (Τὸ κατὰ δύναμιν)

Ἐώρα ποῦ ὁ τόπος ὁ ἀντιμετωπίζει καὶ πάλιν κρίσιμους ὥρας τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ὁ καλύτερος βοηθὸς μας εἰς τὴν κατανοήσαν τῶν γεγονότων καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀντιμετωπιῶν τῶν.

Κυκλοφορεῖ εἰς πέντε τόμους χαρτόδετους καὶ εἰς ἕνα τόμον δερματοδέτον.

Κι ἀντιθεται ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ «**ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ**», Κέντρου 10 – Α' ὄροφος Ἀθῆναι 106 77 Τηλ. 210–38.16.206

Ὁ π. Μάρκος ὡς διάκονος κατὰ τὴν Ἱερὰν Πανηγύριν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Σινά, τὴν 25ῃν Νοεμβρίου 1983

Πασχαλινὰ σκαλοπάτια

Σὰν ἀστὲρι φωτεινὸ φάνηκες στὸν ἔσπερο οὐρανό.

Σὲ φθάσαμε κάποια στιγμή σὰν νὰ κατέβηκες στὴν Γῆ.

Χρόνια καὶ χρόνια φωτίζεις καὶ ὀδηγοῦσες τίς ψυχὰς μας.

Τίς συμβουλές μας ἔδινες καὶ ὀδηγοῦσες τίς ζωές μας.

Ὁ χρόνος ἐφῆνε σιγά-σιγά τὸ ὄσπνο μανθῆρα σου. Ἰσχυρὸν μὲ Ἅγια Κυριακὴ πρὶν ἀπ' τὴν μέρα τῆς Ἀμψιγῆς, πῆρες τὸν ὁρόμο μὲ τίς πασχάλιες, σὲ ἀγνώστες διαδρομές.

Πέρασες σάλεις ἀγώνιας καὶ

«Ἐλευθεροτυπία»: Μία ζωὴ πλησίον τῶν κατατρεγμένων ὁ π. Μάρκος

μάς, εἶχε μεγάλη καρδιά, ποῦ μάς χῶραγε ὄλους; ἔγραψε 20χρονος κρατούμενος γιὰ τὸν πατέρα Μάρκο Μανώλη, ποῦ «ἔφυγε» στίς 16 Ἀπριλίου στὰ 73 τοῦ χρόνια.

Πράγματι εἶχε μεγάλη καρδιά ὁ «Ἅγιος τῶν φυλακισμένων», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν. Ἦταν δίπλα σὲ κάθε ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε τὴν ἀνάγκη, σὲ ἀρρώστους σὲ νοσοκομεία, σὲ ἄπορους, σὲ ὀρφανὰ παιδιὰ. Κοιμήταν μόλις 2 ὥρες τὸ 24ωρο, γιὰ νὰ προλάβει νὰ βοηθήσει ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους συνανθρώπους του. Δὲν ὑπῆρχε ὥρα γιὰ τὸν πατέρα Μάρκο εἰπὲν ἢ τὰ 3 ἡμερημίτια εἶπε 11 τὸ πρωί, τὸ ἴδιο καὶ τὸ αὐτὸ, ὅποτε καὶ νὰ ζῆτοσες τὴ βοήθειά του, ἔτρεχε, γιὰ νὰ βοηθήσει, νὰ προσφέρει ὅ, τι μπορεῖ; μάς λέει ὁ πατὴρ Δαυίλ. Κατέρρευσε στίς 28 Μαρτίου, Κυριακὴ τῶν Βαίων, ἄνω 20 τὸ πέρας τῆς ἡμέρας Λειτουργίας.

Ἐἶχε ἀφιέρωση τὴ ζωὴ του στοὺς κατατρεγμένους; μάς λέει μία κυρία, ποῦ βρέθηκε στὸ μνημόσυνο τὴν περασμένη Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸν Διόνισσο μαζὶ μὲ τὸν 11χρονο γιό τῆς, ποῦ ἔκανε μαθητὰ ζωγραφικῆς στὸ Ἀρχοντεῖο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου ἐδημιούργει ὁ πατὴρ Μάρκος. Ἐκεῖ παραδιδόταν καὶ μαθητὰ Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἀγνοήσαντες ὅλα ἀβλοκέρδως καὶ ὅλα μὲ πρωτοβουλία τοῦ πατρός Μάρκου.

Καὶ ἦταν ἡ μοναδικὴ φορὰ, ποῦ εἶδα τὴ γαλήνια ἐκφραση του νὰ ἀλλάξει καὶ νὰ ὑψῆναι τὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς. Ὅχι ἀπὸ θυμὸ, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγανάκτηση καὶ πόνο.

Γιατί ὁ ἱερῶμένος στενοχωροῦνταν, ποῦ παιδιὰ βρισκονταν σὲ μιά φυλακί. Γιατί γιὰ ἐκεῖνον τὴν νέοι ἄνθρωποι, ποῦ παρασώθηκαν εἶπε γιὰτί δὲν εἶχαν κανένα νὰ ἐπιδοφερθεῖ γιὰ ἐκεῖνα εἶπε ἀπὸ πτωχολοιπῆτα λόγω τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας τους.

Γι' αὐτὸ καὶ κάθε Τετάρτη, ἐπὶ 25 χρόνια, ἐπισκοπεῖσταν τὰ παιδιὰ στὴ φυλακὴ στὸν Αὐλώνα μάζι μὲ τοὺς ἐνορίτες του, ποῦ τὸν συνόδευαν καὶ κάθε φορὰ τοὺς πῆγαυαν ροχὰ, τρόφιμα, βιβλία καὶ ὅ, τι ἄλλο εἶχαν ἀνάγκη. Σὲ συνεχῆ ἐπὶ κοινωνία ἦταν καὶ μὲ τίς οικογένειες τους. Δίπλα τους ἦταν καὶ μετὰ, ὅταν ἀποφυλακίζονταν, γιὰ νὰ τὰ βοηθήσει νὰ κάνουν μιά νέα ἀρχή.

Κάθε φορὰ ποῦ τὰ πῆγαυομε στὴν ἐκκλησία τὸν φυλακίς θὰ ἀνάβνομε ἕνα κεράκι γιὰ τὸν πατέρα Μάρκο, θὰ τὸν σκεφτόμαστε καὶ θὰ προσευχόμεστε γι' αὐτόν, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπούσαμε καὶ θὰ τὸν θυμόμαστε γιὰ πάντα. Ἦταν ξεχωριστὸς ἄνθρωπος, ποῦ νοιαζόταν γιὰ

ΖΑΝΝΕΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΩΓΗΣ

Ὁ σεβαστὸς καὶ Γέροντας δὲν εἶναι πιά κοντὰ μας.

Ἡ ψυχὴ τοῦ φτερούγισε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παναγῆθου.

Τὰ πνευματικὰ σου παιδιὰ, τὰ παιδιὰ τοῦ Ζαννεῖου, μὲ δάκρυα στὰ μάτια σὲ ἀποχαίρετον καὶ σοῦ λένε τὸ τελευταῖο ἀντίο. Σὲ σένα, ποῦ μάς στῆριξες, μὰς προστάτε-

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΖΑΝΝΕΙΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Στίς 16 Ἀπριλίου ἐφυγε ἀπὸ κοντὰ μὰς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μάρκος Μανώλης, ὁ παπὰ-Μάρκος.

Ἡ ἀπουσία τοῦ δισαναπλήρωτῆ, τὸ ἔργον τοῦ τεράστου.

Μὲ τὸν ἐμπνευσμένο ἴδιο του, τὴ φιλανθρωπία του, τὴν προσπάθεια καὶ τὴ σοφία του, θὰ μιλάει στίς

καρδίες μας καὶ θὰ εἶσι τῆς μνήμης καὶ στίς σκέψεις μας. Τὸ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου μας, ἐκφράζει στοὺς οἰκείους του, ἐπὶ ἐλικρινῆ συλλυπητήρια τῶν μελῶν του.

Γιὰ τὸ Δ.Σ.
Ὁ πρόεδρος,
πατὴρ Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος

Ἀπάντησις εἰς τὰς κακοδοξίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου

ΜΟΝΟΝ Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ-ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ

Ἦχι εἰς τὴν κίβδηλον Οἰκουμενιστικὴν Ὁρθοδοξίαν

Τὰ ὅσα προδοτικὰ εἰς βάρος τῆς Πίστεώς μας ἀπεκαλύμην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, μὲ ἀφορμὴν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα, προβλημάτιζον ἐντόμως διὰ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν συγχρόνων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνέντευξις (βλέπε σχετικῶς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Ο.Τ.») ἀποκαλύπτει ὅτι αἱ κεφαλαι τῆς Ἐκκλησίας μὰς ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον, τὸ Βατικανὸν ὡς κανονικὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ ἄρεσαν.

Ὅλας αὐτὰς τὰς ἐξελίξεις τὺς ἐγὼ προβλέψαι ὁ καθηγητὴς Πανεπιστημίου κ. Κων. Καβαρὸς εἰς τὸ βιβλίον του: «Νίκαια τῆς Ὁρθοδοξίας», τὸ ὅποσον εἶχεν ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ «Ὁρθ. Τύπου». Ὁ κ. Καβαρὸς ἐτόνικεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ φθάσωμε εἰς ὅσα ἀποκαλύπτει σημερον ὁ Κύπρου, διότι τότε ἡ Ὁρθοδοξία θὰ καταστῆ δούλη τοῦ Παπισμοῦ.

Τί ἐγράφη

Εἰς τὸ κεφάλαιον: «Πρὸς νίκην ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» καὶ εἰς τὰς σελίδας 53 – 60 γράφει:

«Ὁ Ὁρθόδοξος Οἰκουμενισμὸς, ὅπως αὐτὸς εἰσῆλθον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ΚΠλόσεως Ἀθαναγόρου Α' τὸ 1963, εἶναι μία ἄρεσις, ἡ ὁποία θίγει τὰ θεῖα δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐκκλησίας καθὸς καὶ τοὺς Ἱ. Κανόνας τῆς. Συνίσταται εἰς τὴν συκομητικὴν τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐκκλησίας εἰς τὴν γενικὴν Οἰκουμενιστικὴν Κίνησιν, κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει **δογματικὴν ἐλαχιστοποίησιν** (μινιμαλισμὸν) καὶ σχετικοποίησιν, καθὸς καὶ τὴν παραβερῶσιν τῶν σπουδαίων Ἱερῶν Κανόνων. Οἱ κανόνες εἶναι γενικὰς ὑποχρεωτικὸν νόμοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγόμενοι εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους. Ὁ Ἀθναγόρας ἤθελε νὰ προκηρῆσιν πρὸς τὴν κατεῦθεν τῆς ἐνωσεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μὲ τὸ Βατικανόν, τοῦ Παπισμοῦ, καὶ, ὡς φαίνεται, μετὰ εἰς ἐνωσιν μὲ τοὺς Διαμαρτυρούμενους, μὴ ἐμποδίζομενος ἀπὸ δογματικὰς συζητήσεις καὶ διαφωνίας. Συνεβούλευσε: **Ἄνὰ βάλωμε τὰ δόγματα εἰς τὴν ἀποθήκην**, **Ἐσολογία ἴσον ἀγαπῆ**. Τοῦτο ἐσήμαινε: **Ἄς μὴ λάβωμεν ὑπ' ὄμην τὴν Ἀλήθειαν**, τὴν ὁποῖαν ὁμολογεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ ἄς μὴ ἐλέγξωμεν τὰς **αιρετικὰς καινοτομίας τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης**».

Μέγα λάθος

Αὐτὸς ὁ προσανατολισμὸς τοῦ Πατριάρχου Ἀθναγόρου ἀπέτελε μέγα λάθος, διότι ἴητο ἕνα σύνθημα **νὰ ἐκποσθῆ ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὸ περιβόριον, ν' ἀνοσθῆ**. Παρεγγυώμενος τὸ γεγονός, ὅτι δια τῶς εὐαικρινεῖς, πατοῦς Ὁρθόδοξος Χριστιανοῦς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι **τὸ μέγιστον** (maximum) τοῦ Χριστιανισμοῦ – κατὰ τὴν φράσιν τοῦ δισαμῆτου Ρώσου θεολόγου π. Γεωργίου Φλορόβσκι, καὶ συντητικὸν **κρητήριον**. Διότι εἰς αὐτὴν ἐνεπεστευθῆ ἡ διαφύλαξις τοῦ «**ὀλοκληρῆσιν τῆς Ἀληθείας, τῆς ἀπολύτου Ἀληθείας**», καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ **αὐτὴν ταύτην τὴν οὐσίαν** τῆς Ὁρθοδοξίας. Δι' αὐτὸ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καλεῖται «Ὁρθόδοξον». Λαμβάνει τὴν ὁμοίαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν φράσιν «ὀρθὸς δόξα» τὴν κλασσικὴν τῆς ἔννοιαν, ποῦ σημαίνει «ἀλήθης πίστις».

Εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἀθναγόραν, ὁ ὁποῖος ἐστρεφε τὴν «ἀγάπην» εἰς **ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀλήθειαν**, ἡ παραδοσιακὴ Ὁρθοδοξία ἀνεῖδεν ἐβρίσκειν εἰς τὴν Ἀλήθειαν

τὴν **αὐθεντικὴν Χριστιανικὴν ἀγάπην**, ἡ ὁποία εἶναι κατὰ οὐσίωδῶς διαφορητικὸν ἀπὸ τὴν κίβδηλον ἀγάπην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ «ἀγάπη» τῶν Οἰκουμενιστῶν συνίσταται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ μῖσος πρὸς τοὺς Ἀντι-οἰκουμενιστὰς. Ἡ παραδοσιακὴ ἀγάπη τὸν Οἰκουμενισμὸν φρονεῖ ἔντομος διὰ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν συγχρόνων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνέντευξις (βλέπε σχετικῶς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Ο.Τ.») ἀποκαλύπτει ὅτι αἱ κεφαλαι τῆς Ἐκκλησίας μὰς ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον, τὸ Βατικανὸν ὡς κανονικὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ ἄρεσαν.

Ὅλας αὐτὰς τὰς ἐξελίξεις τὺς ἐγὼ προβλέψαι ὁ καθηγητὴς Πανεπιστημίου κ. Κων. Καβαρὸς εἰς τὸ βιβλίον του: «Νίκαια τῆς Ὁρθοδοξίας», τὸ ὅποσον εἶχεν ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ «Ὁρθ. Τύπου». Ὁ κ. Καβαρὸς ἐτόνικεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ φθάσωμε εἰς ὅσα ἀποκαλύπτει σημερον ὁ Κύπρου, διότι τότε ἡ Ὁρθοδοξία θὰ καταστῆ δούλη τοῦ Παπισμοῦ.

Οἱ διὰδοχοὶ τοῦ

Ἡ Ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι τὰ «Καλὰ Νέα», τὸ **Εὐαγγέλιον**, περὶ τοῦ ἀληθοῦς καὶ παναθρώπου Θεοῦ – Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἐπίσης ἡ διδασκαλία περὶ τῆς ὑψηλῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἀνθρώπου. Τὰ καλὰ αὐτὰ νέα τὰ ἐφέρον ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εἶπε: **Ἦνάσσεθε τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς**» (Ἰωάν. 8:32). Ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερῶναι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, ἐλευθερῶναι ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, ἐλευθερῶναι ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν.

Καὶ ὅμως, ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας ἐποχώρησε καὶ ἐζήτησε οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ **νὰ θέσωμεν εἰς τὴν ἀποθήκην** τὰ θεῖα δόγματα τῆς ἀμῆμητοῦ ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Εἰς τὰ δόγματα αὐτὰ ἐνσωποιοῦνται τὰ «Καλὰ Νέα», τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος μὰς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφέρον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ διὰδοχὸς τοῦ Ἀθναγόρου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ΚΠλόσεως κηλοῦθησαν τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἱεροῦ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὰ θεῖα δόγματα τῆς Πίστεως, «τοῦ ἐγκλημασιοῦ τῶν εἰς τὴν ἀποθήκην», ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἱ. Κανόνων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Πρέπει νὰ νιοσθῆ ὅτι ὑπάρχουν Κανόνες, οἱ ὁποῖοι εἰδικὰς διετυπώσεις, διὰ νὰ προστατεύουν τὰ Δόγματα ἀπὸ οἰανδήποτε **σχετικοκρατικὴν ἢ υποκειμενικὴν** παρανόμησιν, ἡ ὁποία τὰ ὑποβιβάζει εἰς ἀπλὰς προσωπικὰς γνώμας.

Τί θὰ ἐσήμαινε

Ἡ παραβερῶσις τῶν θεῶν τῆς Πίστεως δογματικῶν καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐσχεδιάσθη διὰ ν' ἀνοσθῆ ὁ δρόμος πρὸς **μία ἄλλην ψευθεῖαν ἔνωσιν** μὲ τὴν Ρώμην. Μία τοιαυτὴ ἔνωσις θὰ ἐσήμαινε τὴν